

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jolanta Frańczak

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej - Szpital
[...]przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
z udziałem zainteresowanej A. K.
o podstawę wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 kwietnia 2016 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 24 września 2015 r.,

**oddala zażalenie i przyznaje od wnioskodawcy na rzecz
organu rentowego 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu
kosztów postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z 24 września 2015 r. odrzucił skargę kasacyjną Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Szpital [...]od wyroku Sądu Apelacyjnego z 18 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że na tym etapie postępowania nie znajduje zastosowania art. 26 k.p.c. zakazujący ponownego badania wartości przedmiotu sporu. Przedmiot postępowania wyjaśniającego stanowi natomiast wartość przedmiotu zaskarżenia ze względu na art. 398² § 1 k.p.c. - ocena dopuszczalności

wniesienia skargi kasacyjnej. Za nieprawidłowe i niekonsekwentne uznał stanowisko pełnomocnika skarżącej, że w sprawie, w której przedmiotem sporu jest podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi różnica pomiędzy podstawą wymiaru składki zadeklarowaną przez płatnika składek, a podstawą podaną w zaskarżonej decyzji. Uwzględniając stanowisko przyjęte w orzecznictwie odnośnie wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach, w których przedmiotem sporu są decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określające podstawę wymiaru składek negowaną przez płatnika, Sąd Apelacyjny przyjął, że w tego rodzaju sprawach wartość przedmiotu zaskarżenia określa różnica pomiędzy składką żadaną przez organ rentowy i wynikającą z podstawy określonej przez organ w zaskarżonej decyzji, a składką uznaną przez płatnika składek. W konsekwencji stwierdził, że w tej sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekraczała 10.000 zł i odrzucił skargę kasacyjną, stosując art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Postanowienie Sądu Apelacyjnego zaskarżyła w całości odwołująca się spółka, wnosząc o jego uchylenie w całości. Zarzucono naruszenie art. 19 k.p.c., art. 25 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 26 k.p.c. oraz art. 398² § 1 k.p.c. i art. 398⁶ § 1 k.p.c. polegające na odrzuceniu skargi kasacyjnej w sytuacji gdy wskazana przez kasatora wartość przedmiotu zaskarżenia była wyższa niż 10.000 zł, zaś Sąd Apelacyjny nie wydał postanowienia o ustaleniu innej niż podanej w skardze wartość przedmiotu sporu, a ponadto z uwagi na treść art. 26 k.p.c. wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie, a tym samym wartość przedmiotu zaskarżenia nie powinna podlegać badaniu. Zdaniem skarżącego, w tej sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi różnicę pomiędzy wysokością podstawy wymiaru składek zadeklarowaną przez odwołującą się spółkę a wysokości podstawy wymiaru składek przyjętą przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji – to jest kwotę 10.474 zł.

W odpowiedzi na zażalenie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne.

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych - niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Jednakże w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego.

Sąd Apelacyjny odrzucając skargę kasacyjną jako niedopuszczalną ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą niż dziesięć tysięcy złotych, nie naruszył art. 398² § 1 k.p.c. Zaskarżoną decyzją z 31 lipca 2013 r. organ rentowy ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne za okres 11/2010, 12/2010, 10/2011, 11/2011, 08/2012 oraz 11/2012. Uwzględniając zakres zaskarżonej decyzji Sąd Apelacyjny trafnie przyjął, że w tej sprawie przedmiot sporu stanowi wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, sprawa ma charakter majątkowy oraz nie jest sprawą o objęcie ubezpieczeniem społecznym. Zgodnie natomiast z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie o wysokość podstawy wymiaru składki równa jest różnicy pomiędzy wysokością składki wskazywaną (zapłaconą) przez odwołującego się i składką należną, ustaloną w zaskarżonej decyzji za sporny okres - art. 22 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 k.p.c. (por. postanowienia SN: z 24 maja 2012 r., II UZ 16/12, LEX nr 1222163; z 7 listopada 2013 r., II UZ 59/13, LEX nr 1391553; z 12 sierpnia 2014 r., I UZ 7/14, LEX nr 1500663; z 20 sierpnia 2014 r., I UZ 8/14, LEX 1504751; z 15 października 2014 r., I UZ 16/14, LEX nr 1777869).

Pozostałe zarzuty naruszenia prawa procesowego również nie zasługują na uwzględnienie. Mając na względzie przedmiot postępowania w tej sprawie, jak wskazano powyżej, dopuszczalności skargi kasacyjnej zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia. Z art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. wynika natomiast obowiązek sądu drugiej instancji oraz Sądu Najwyższego dokonania kontroli dopuszczalności skargi

jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia i weryfikacji wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia w celu wyeliminowania przypadków nieprawidłowego oznaczenia tej wartości w zamiarze zapewnienia sobie dostępu do postępowania kasacyjnego (por. postanowienie SN z 18 maja 2006 r., IV CZ 34/06, LEX nr 200867, a także postanowienia SN z 6 stycznia 2010 r., I UK 289/09, LEX nr 577827 oraz z 26 stycznia 2011 r., II UK 190/10, LEX nr 786391). Słusznie zatem przyjął Sąd Apelacyjny, wskazując na art. 398⁴ § 3 k.p.c. oraz art. 368 § 1 i 2 k.p.c. stosowany w postępowaniu kasacyjnym w związku z art. 398²¹ k.p.c., że art. 26 k.p.c. nie wyklucza kontroli wartości przedmiotu zaskarżenia w celu ustalenia dopuszczalności skargi kasacyjnej. Przepis ten (art. 26 k.p.c.) dotyczy postępowania pierwszoinstancyjnego i wyklucza ponowne badanie wartości przedmiotu sporu, a nie ocenę dopuszczalności skargi kasacyjnej i kontrolę wartości przedmiotu zaskarżenia, którą wskazał skarżący (por. także postanowienia SN: z 30 października 2013 r., II CZ 35/13, LEX nr 1389002; z 9 października 2014 r., I CZ 61/14, LEX nr 1540482; z 20 stycznia 2015 r., V CZ 90/14, LEX nr 1652417; z 18 marca 2015 r., III CSK 419/14, LEX nr 1659241; z 26 marca 2015 r., V CZ 2/15, LEX nr 1665611).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., oddalił zażalenie.

kc